

Grindsted Kirke

Søndag d. 30. maj 2019 kl. 9.30

Steen Frøjk Søvnald

Prædiken til Kristi Himmelfartsdag, Mark 16,14-20. 1. tekstrække

Salmer

DDS 257: Vaj nu, Dannebrog, på voven (DDK 521)

DDS 303: Kom, Gud Faders Ånd fuldgod (DDK 439)

DDS 254: Fuldendt er nådens store værk (DDK 2b)

DDS 361: Din rigssag, Jesus, være skal (DDK 86)

Altergang FS4 78: Jeg kan hvile ud hos Jesus (klaver)

DDS 588: Herre, gør mit liv til bøn (DDK 488)

DDS 208: Skriv dig, Jesus, på mit hjerte (DDK 285)

DDS 267: Vær priset, Jesus Krist, Guds lam (DDK 558)

Tekstlæsninger

GT-læsning: Sl 110,1-4

Herren sagde til min herre: »Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg får lagt dine fjender som en skammel for dine fødder!« Dit magtfulde scepter rækker Herren fra Zion, hersk midt blandt dine fjender! Dit folk møder villigt frem på din kampdag. »På hellige bjerge har jeg født dig som dug af morgenrødens moderskød.« Herren har svoret og angrrer det ikke: »Du er præst for evigt på Melkisedeks vis.«

Epistel: ApG 1,1-11

I min første bog fortalte jeg dig, Theofilus, om alt det, som Jesus gjorde og lærte fra begyndelsen lige til den dag, han blev taget op til himlen, efter at han ved Helligånden havde givet sine befalinger til de apostle, han havde udvalgt. Efter sin lidelse og død trådte Jesus frem for dem med mange beviser på, at han levede, idet han i fyrre dage viste sig for dem og talte om Guds rige. Og da han spiste sammen med dem, pålagde han dem, at de ikke måtte forlade Jerusalem, men skulle vente på det, som Faderen havde lovet – »om det har I hørt mig sige: Johannes døbte med vand, men I skal døbes med Helligånden om ikke mange dage.« Mens de nu var sammen, spurgte de ham: »Herre, er det nu, du vil genoprette Riget for Israel?« Han svarede: »Det er ikke jeres sag at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat af egen magt. Men I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria og lige til jordens ende.« Da han havde sagt dette, blev han løftet op, mens de så på det, og en sky tog ham bort fra deres øjne. Som de nu stirrede mod himlen, mens han fór bort, se, da stod der to mænd i hvide klæder hos dem. De sagde: »Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere? Den Jesus, som er blevet taget fra jer op til himlen, skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare op til himlen.«

Prædiketekst: Mark 16,14-20

Til sidst viste Jesus sig for de elleve selv, mens de sad til bords, og han bebrejdede dem deres vantro og hårdhjertethed, fordi de ikke havde troet dem, der havde set ham

efter hans opstandelse. Så sagde han til dem: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes. Og disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner, de skal tale med nye tunger, og de skal tage på slanger med deres hænder, og drikker de dødbringende gift, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.« Da Herren Jesus havde talt til dem, blev han taget op til himlen, og han satte sig ved Guds højre hånd. Men de drog ud og prædikede alle vegne, og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med.

PRÆDIKEN

Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen. Så kort lyder Markusevangeliets missionsbefaling. Det er kongens befaling, Jesu sidste ord til sin kirke på jorden, inden han blev usynlig for dem og blev taget op til Himlen. Hans mission var fuldført, ”Mission accomplished”, som man kan høre fra amerikanske præsidenter og i film. ”Fuldendt er nådens store værk”, skriver Ingemann med stærke, danske ord.

Guds Søn har, underfuld og stærk,
fuldkommet frelsergangen:
Fra krybbens strå til Golgata,
til graven, han udvandrede fra,
holdt jordens nød ham fangen;
fattig, ringe, spottet, såret,
han har båret
tornekronen,
han, som arved Himmel-tronen.

Vi har fejret både jul og påske og fået fortalt alt det store, Jesus har gjort. Nu sender han sine disciple ud. *Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen.*

Det er kongens befaling om mission i hele verden. *Gør alle folkeslag til mine disciple*, læser vi i Matthæusevangeliets missionsbefaling, *ved dåb, tro og efterfølgelse af Jesus*.

Mission – smag lidt på det ord. Det er blevet populært igen i samfundet efter at være været forhadet som et kirkeligt ord. Nu taler man om, at en virksomhed skal have både en vision og en mission for at vide, hvor man går hen, og hvordan man har tænkt sig at nå dette store mål.

Kirken har altid haft både en vision og en mission. Visionen er klar: *Gør alle folkeslag til mine disciple*. Kirkens vision er absolut. Den retter sig mod hvert eneste menneske i hele verden. Ingen er undtaget, og så længe der stadig er mennesker, som ikke tror på Jesus og kender evangeliet, så har kirken en vigtig opgave i verden. Vi har fået ansvar og mulighed for en lille bitte del af kongens befaling, af missionens opgave, her i Grindsted, hvor der også bor mange mennesker, som ikke tror på Jesus. Hvordan skal de høre, hvis ikke nogen prædiker evangeliet for dem? Vi har også en absolut vision her – blandt børn, unge og voksne, for at flere må høre evangeliet. Missionen handler om, hvordan vi når visionen. Og Jesu mission er også klar: *Gå ud... Prædik... Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes*. Vi ved derfor, at visionen har hast, inden det er for sent. Jesus Kristus sidder ved "Faderens højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde".

Hvem har fået opgaven? Nogle vil sige: Det må være præsterne, missionærerne, dem, der er ansatte til det. Men nej – kongens befaling har vi alle sammen fået, og den kan vi alle sammen arbejde med på.

Kirken har sine opgaver: Babysalmesang, korarbejde, kirkeskole, konfirmandundervisning, forkyndelse og sang for voksne. Alt sammen bærer det med på missionen. Så må vi ikke glemme det store arbejde i de kirkelige organisationer, hvor mange frivillige gør en stor indsats og hjælper til på Guds mission.

Børneprogram under prædikenen og Søndagsskole giver det største, nemlig

evangeliet, til de mindste, børnene. Og andre giver evangeliet videre til unge og voksne, og det er vigtigt.

Vi kan godt have det underligt med ordet ”mission”. Jeg kopierede engang for mange år siden to tegninger, som markerer yderpunkter, grøfter, for det med mission.

ENE OG ALENE MIN SAG!!?

Ham her er tynget godt og grundigt ned af missionens byrde, som han bærer på. Han tænker: Jesus har forladt os Kristi Himmelfartsdag, og nu står vi alene tilbage og bærer den tunge byrde at bære hans ord ud i hele verden. Mission er ene og alene min sag, og den er tung. Mon ikke også den tankegang nogle gange kan gribe os. Tænk også på de 11

disciple, der første gang fik Jesu store befaling: *Gå ud i alverden!*

MISSION - DET ER DA GUDS SAG!

Ham her har missionsbefalingen hængende på væggen med Jesu ord. Hans tankegang er:

”Mission – det er da Guds sag!” Og så bruger han dagen foran fjernsynet med kaffekoppen i hånden. Begge dele er yderpunkter og grøfter.

Men hvis sag er egentlig mission? Mission er Guds sag. ”Din rigssag, Jesus”, skal vi synge

efter prædikenen. Mission er Jesu sag, Jesu hjerte, der banker for hele verden, ja for hvert eneste menneske på jorden. *Mig er givet al magt i himmelen og på jorden*, siger Jesus. Vi skal derfor ikke være unødigt bekymret for kirken.

I går var jeg på Menighedsfakultetet i Århus til et foredrag med generalsekretæren for det lutherske verdensforbund, en nigerianer ved navn Musa, som skulle tale om, hvad vi kan lære af den afrikanske kirke. Han fortalte, at hvis man ser på kirkerne globalt set, så har de vestlige kirker en tendens til at have en undergangsstemning. Vi tænker: Det går tilbage, kirkerne bliver tomme, vi er pressede af samfundet, af sekulariseringen, af ateismen og det moralske og etiske forfald osv. Den afrikanske og asiatiske kirke, derimod, er præget af vækkelse og fremgang, og Musa talte stærkt

om, at vi kan lære noget. Vi behøver ikke være bekymrede på kirkens vegne.

Dødsrigets porte skal ikke få magt over den, siger Jesus. Vi tror på Jesus, vi kender ham, som overvandt døden, og om vi er mange eller få, så vil Guds kirke altid være at finde iblandt os.

Mission er Guds sag. ”Din rigssag, Jesus” – men så fortsætter vi jo: ”Din rigssag, Jesus, være skal, min største herlighed”.

Vi er inviteret med på Guds mission. Ikke som en byrde, vi skal bære, men som en herlighed. Tænk, at vi er med. Jeg tror, det var den følelse, disciplene fik, da Jesus sendte dem ud. Tænk, vi går med kongens bud til hele verden.

Det var i øvrigt også et andet af Musas gode budskaber i går. Det almindelige præstedømme, som Martin Luther understregede så stærkt. Alle kristne er præster, der bærer med på missionen. I hjemmet, på arbejde, blandt venner og bekendte er vi alle præster. Guds ord kommer ud gennem gode gerninger, gennem mors bibelfortælling med barnet på skødet, gennem bønner for andre og for mission.

Om disciplene står der: *Men de drog ud og prædikede alle vegne, og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med*. Mission er ikke ene og alene min sag – Herren virker med, kongen sidder ved Faderens højre hånd og går i forbøn for os, han står for kraften i det, vi siger og gør. Fx også i denne prædiken. Hvad er en prædiken? Ord af Jesus om Guds rige, om vision og mission – men kraften er Guds. Hvis ikke Gud giver kraft til ordene, så er det lige meget, hvor meget vi prædiker.

Derfor overgiver jeg altid gudstjenesten og prædikenen i Guds hænder før gudstjenesten. Jesus arbejder med os, mens vi læser eller hører hans ord. Han skaber tro i vores hjerter og sender os ud med sit gode ord. Han siger til os i dag: *Gå ud... Prædik evangeliet... Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes*.

Vi er sendt med evangeliet, det gode budskab. Det har den kraft at skabe tro på Jesus, tro på, at han har udslettet mine synder ved sin død på korset, og den, som tror og

bliver døbt, skal frelses. Frelse er evangeliets virkning. Frelse fører et menneske fra døden til livet.

Til sidst: Er det virkelig mig, der skal gå ud? Og kan jeg overhovedet det? Mon ikke også disciplene af og til har tænkt sådan. 11 disciple til en hel verden!

Og det er rigtigt: Vi kan ikke. Vi vil heller ikke og har på grund af vores syndige natur så mange andre dagsordener. Der er så meget andet, vi også gerne vil. Vi kan også have en undergangsstemning på vores egne eller kirkens vegne. Det nytter alligevel ikke noget. Men al denne synd har Jesus båret for os på korset. Det er en del af frihedsbudskabet til os. Vi må ikke opfatte mission som en byrde. Vi må vide, at vi dybest ikke kan udføre den opgave, vi er givet, og vi må bekende vores uvilje for Jesus.

Og så må vi bede om Jesu sindelag over for verden. Vi må bede Gud om at give os sine øjne, så vi ser mennesker i nød og mennesker, der mangler det vigtigste: Troen på ham.

Man kan nogle gange føle sig som et 0 i kongens store plan. Hvad er et 0? Ingenting. Og alligevel: Hvis 0-et bliver sat bagefter et 1-tal, så bliver det til 10. Og hvis der kommer endnu et 0 på, så er det 100.

Det er kirkens styrke. Vi har en 1-er, Jesus Kristus, verdens lys, dødens overvinder. Og dengang var der 11 disciple, som sikkert også følte sig som et 0, men de stillede sig bag ved Jesus, og så blev det, som vi hørte: *Men de drog ud og prædikede alle vegne, og Herren virkede med og stadfæstede ordet ved de tegn, som fulgte med.*
Amen!